

lang Praksis og i kgl. Anordning af 4. Marts 1933 nærmere udformede Fortolkning af de paagældende Bestemmelser i Værnepligtslov af 8. Juni 1912 i dennes nuværende Affattelse.

Med Bestemmelsen i § 6, 2det Stykke, tilsigter man i videre Omfang, end det hidtil har været muligt, at sikre Hæren og Søværnet de værnepligtige, der er *særligt* egnede til Tjenesten. Mandskabets Gennemsnitskvalitet vil herved blive forbedret samtidig med, at der indvindes Besparelser for Hær og Søværn, idet Antallet af Efterkassationer vil blive formindsket. Men tillige er Bestemmelsen ogsaa af Interesse for de værne-

pligtige selv, idet Indkaldelse til Militærtjeneste med straks derpaa følgende Efterkassation selvsagt er til betydelig Ulempe, navnlig for dem, der af Hensyn til forestaaende Indkaldelse har maattet opgive en Stilling og ved den uventede Hjemsendelse ikke kan vende tilbage til denne og muligt heller ikke med det samme kan opnaa nogen anden.

Til § 7.

Se Bemærkningerne til § 6, 1ste Stykke.

Til § 8.

Se Bemærkningerne til § 1.